

Najvyšší súd

Slovenskej republiky

7 Cdo 149/2011

U z n e s e n i e

Najvyšší súd Slovenskej republiky v exekučnej veci oprávneného **C. spol. s. r. o.**, so sídlom v J. zastúpeného Advokátskou kanceláriou JUDr. M. B., spol. s. r. o., so sídlom v B., v mene a na účet ktorej koná advokát JUDr. M. B., proti povinným **1/ O. spol. s. r. o.**, so sídlom v H. **2/ S. spol. s. r. o.**, so sídlom v S. zastúpenému JUDr. H. D., advokátkou v B. nám. 1 pre **vymoženie 47 519, 11 € s príslušenstvom**, vedenej na Okresnom súde Humenné pod sp. zn. 10 Er 132/2010, o dovolaní oprávneného proti uzneseniu Krajského súdu v Prešove z 8. júna 2011 sp. zn. 15 CoE 1/2011, takto

r o z h o d o l:

Dovolanie **o d m i e t a.**

Oprávnený je povinný zaplatiť povinnému 2/ náhradu trov dovolacieho konania 330, 43 € na účet JUDr. H. D. do troch dní.

Povinnému 1/ náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Humenné uznesením z 26. marca 2010 č. k. 10 Er 132/2010 – 20 vyhlásil exekúciu proti povinnému S. spol. s. r. o. za neprípustnú a exekučné konanie proti nemu zastavil (§ 57 ods. 1 písm. g/ Exekučného poriadku) z dôvodu, že na základe predložených exekučných titulov nie je povinnou osobou na plnenie trov konania z nich vyplývajúcich.

Krajský súd v Prešove na odvolanie oprávneného uznesením z 2. júla 2010 sp. zn. 15 CoE 35/2010 uznesenie súdu prvého stupňa zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

Uložil mu pripojiť zmluvu o postúpení pohľadávok uzavretú medzi povinnými (1/ a 2/) a posúdiť ich postavenie v predmetnom exekučnom konaní.

Okresný súd Humenné uznesením z 9. novembra 2010 č. k. 10 Er 132/2010 – 107 vyhlásil exekúciu proti povinnému S., spol. s. r. o. za neprípustnú a exekučné konanie proti nemu zastavil (§ 57 ods. 1 písm. g/ Exekučného poriadku) . Vyslovil, že o trovách exekučného konania rozhodne samostatným uznesením . Uviedol, že v konaní vedenom na Krajskom súde v Trnave pod sp. zn. 21 Cob 149/2009 (a na Okresnom súde Trnava vedenom pod sp. zn. 15 Cb 29/2008) odvolací súd pripustil (uznesením z 1. júla 2009 , ktoré nadobudlo právoplatnosť 29. októbra 2009) , aby z konania na strane žalobcu vystúpila spoločnosť S. spol. s. r.o. (povinný 2/) a aby na jej miesto vstúpila spoločnosť O. spol. s. r. o. (povinný 1/) z dôvodu uzavretia zmluvy o postúpení pohľadávky z 23. júna 2009 , čo znamenalo, že práva a povinnosti doterajšieho účastníka spojené s uplatňovaním alebo bránením postúpených hmotných práv a povinností prešli na nového účastníka konania. Takouto zámenou účastníkov konania spoločnosť O. spol. s. r. o. vstúpila na miesto pôvodného žalobcu a stala sa jeho procesným nástupcom . V čase pripustenia zámeny účastníkov konania na strane žalobcu nemal pôvodný žalobca žiadny záväzok voči oprávnenému (neexistovala žiadna účinná a vykonateľná povinnosť pôvodného žalobcu voči oprávnenému) a na nového žalobcu prešli všetky práva a povinnosti spojené so súdnym konaním, vrátane príslušenstva a trov konania , o ktorých bolo rozhodnuté rozsudkom Okresného súdu Trnava z 3. februára 2009 v konaní vedenom pod sp. zn. 15 Cb 29/2008 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Trnave z 22. októbra 2009 v konaní vedenom pod sp. zn. 21 Cob 149/2009. Preto ani pôvodný žalobca (povinný 2/) nie je povinnou osobou na plnenie trov konania a nie je možné voči nemu viesť exekučné konanie na základe uvedených rozsudkov ako exekučných titulov. Dodal, že po právoplatnosti rozhodnutia súd opätovne posúdi žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie.

Krajský súd v Prešove na odvolanie oprávneného uznesením z 8. júna 2011 sp. zn. 15 CoE 1/2011 uznesenie súdu prvého stupňa ako vecne správne potvrdil . V celom rozsahu sa stotožnil s výstižným a vyčerpávajúcim odôvodnením rozhodnutia súdom prvého stupňa (§ 219 ods. 1, 2 O. s. p.) . Vo vzťahu k odvolacím námietkam oprávneného zdôraznil, že trovy konania sú procesným nárokom súvisiacim s právoplatným skončením veci a na ich náhradu je povinný postupník (povinný 1/) , ktorý sa stal účastníkom konania namiesto

postupcu (povinného 2/). Trovy konania sú procesným nárokom účastníka, ktorý vzniká ich právoplatným prisúdením.

Proti tomuto uzneseniu krajského súdu (ako aj uzneseniu okresného súdu) podal dovolanie oprávnený. Navrhol uznesenia súdov nižších stupňov zrušiť a vec vrátiť okresnému súdu na ďalšie konanie. Namietal, že postupom odvolacieho súdu spočívajúcim v nedostatočnom odôvodnení jeho rozhodnutia a nevysporiadaním sa so všetkými tvrdeniami a námietkami uvedenými v odvolaní, mu bola odňatá možnosť konať pred súdom (§ 237 písm. f/ O. s. p.). Tiež namietal inú vadu konania spočívajúcu v neodôvodnených zmenách právneho názoru súdov nižších stupňov a nerešpektovaní záväzného právneho názoru vysloveného v uznesení krajského súdu z 2. júla 2010 a nesprávne právne posúdenie veci (§ 241 ods. 2 písm. b/ , c/ O. s. p.). Uviedol, že povinnosť nahradiť trovy konania nie je možné vnímať ani ako príslušenstvo, ani ako súvisiace právo , ale ako povinnosť , a teda záväzok. Preto povinnosť nahradiť trovy konania v súlade s právoplatným rozsudkom mal povinný 2/ (vo výške 47 519, 11 €). Pripustenie právnej argumentácie súdov v danej veci by podľa jeho názoru viedlo k vzniku neprijateľného precedensu , ktorý by mohol vyústiť do situácie, v ktorej by sa obchodné spoločnosti zaviazané povinnosťou nahradiť záväzky zbavovali týchto povinností postúpením pohľadávok na tretie subjekty. Takáto prax by bola v rozpore so základným princípom občianskeho súdneho konania vyjadreného ustanovením § 1 O. s. p.

Povinný 2/ navrhol dovolanie ako neprípustné zamietnuť a priznať mu náhradu trov dovolacieho konania.

Povinný 1/ sa k dovolaniu nevyjadril.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (10a ods. 1 O. s. p.) po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O. s. p.) , skúmal najskôr to, či tento opravný prostriedok smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť dovolaním (§ 236 a nasl. O. s. p.) a bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O. s. p.) došiel k záveru, že dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je prípustné.

Podľa ustanovenia § 236 ods. 1 O. s. p. dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa.

V prejednávanej veci je dovolaním napadnuté uznesenie odvolacieho súdu.

Proti uzneseniu odvolacieho súdu je dovolanie prípustné, ak je ním napadnuté zmeňujúce uznesenie odvolacieho súdu (§ 239 ods. 1 písm. a/ O. s. p.) alebo ak odvolací súd rozhodoval vo veci postúpenia návrhu Súdnu dvoru Európskych spoločenstiev na zaujatie stanoviska (§ 239 ods. 1 písm. b/ veta prvá O. s. p.). Podľa § 239 ods. 2 O. s. p. je dovolanie prípustné tiež proti uzneseniu odvolacieho súdu , ktorým bolo potvrdené uznesenie súdu prvého stupňa , ak a/ odvolací súd vyslovil vo svojom potvrdzujúcom uznesení, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, b/ ide o uznesenie o návrhu na zastavenie výkonu rozhodnutia na podklade cudzozemského rozhodnutia, c/ ide o uznesenie o uznaní (neuznaní) cudzieho rozhodnutia alebo o jeho vyhlásení za vykonateľné (nevykonateľné) na území Slovenskej republiky.

Dovoláním oprávneného je napadnuté uznesenie, ktoré nevykazuje znaky ani jedného z uvedených uznesení, preto prípustnosť dovolania z ustanovenia § 239 O. s. p. nemožno vyvodit'.

So zreteľom na ustanovenie § 242 ods. 1 prvá veta O. s. p. ukladajúce dovolaciemu súdu povinnosť prihliadnuť vždy na prípadnú procesnú vadu uvedenú v § 237 O. s. p. (či už to účastník namieta alebo nie) neobmedzil sa Najvyšší súd Slovenskej republiky len na skúmanie prípustnosti dovolania smerujúceho proti uzneseniu podľa § 239 O. s. p., ale sa zaoberal aj otázkou, či dovolanie nie je prípustné podľa § 237 O. s. p. Uvedené zákonné ustanovenie pripúšťa dovolanie proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu (rozsudku či uzneseniu) , ak konanie , v ktorom bolo vydané, je postihnuté niektorou zo závažných procesných väd vymenovaných v písmenách a/až g/ tohto ustanovenia (ide tu o nedostatok právomoci súdov, spôsobilosti účastníka, riadneho zastúpenia procesne nespôsobilého účastníka , prekážku veci právoplatne rozhodnutej alebo už prv začatého konania, ak sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, prípad odňatia možnosti účastníkovi konať pred súdom a prípad rozhodovania vylúčeným sudcom alebo nesprávne obsadeným súdom). Navrhovateľ existenciu procesných väd konania podľa § 237 písm. a/ až e/ a g/ O. s. p. nenamietal a procesné vady tejto povahy ani nevyšli v dovolacom konaní najavo. Prípustnosť dovolania preto z týchto ustanovení vyvodit' nemožno.

Oprávnený namietal, že konanie odvolacieho súdu je zaťažené procesnou vadou konania v zmysle § 237 písm. f/ O. s. p. , teda, že postupom odvolacieho súdu mu bola odňatá

možnosť konať pred súdom. Túto oprávnený vyvodzuje z nedostatočného odôvodnenia rozhodnutia krajského súdu.

Prípustnosť dovolania podľa § 237 písm. f/ O. s. p. nie je daná už tým, že dovolateľ tvrdí, že napadnuté rozhodnutie je postihnuté touto vadou, ale len vtedy, ak touto vadou rozhodnutie skutočne trpí, t. j. že nastali skutočnosti, v dôsledku ktorých vada vznikla a prejavila sa (resp. nebola odstránená v rozhodnutí – postupe odvolacieho súdu).

Ustanovením § 219 ods. 2 O. s. p. je odvolaciemu súdu daná možnosť vypracovania tzv. skráteného odôvodnenia rozhodnutia. Možnosť vypracovania takéhoto odôvodnenia je podmienená tým, že odvolací súd sa v plnom rozsahu stotožní s dôvodmi rozhodnutia súdu prvého stupňa, a to po skutkovej, ako aj právnej stránke.

V prejednávanej veci sa odvolací súd v celom rozsahu stotožnil s dôvodmi napadnutého uznesenia súdu prvého stupňa, preto sa v súlade s § 219 ods. 2 O. s. p. v dôvodoch svojho rozhodnutia obmedzil na konštatovanie správnosti dôvodov napadnutého uznesenia (uviedol, že sa v celom rozsahu stotožňuje s výstižným a vyčerpávajúcim odôvodnením súdu prvého stupňa) a na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia vo vzťahu k námietkam oprávneného doplnil aj ďalšie dôvody (čo mu § 219 ods. 2 O. s. p. tiež umožňuje).

Vo vzťahu k namietanej nepreskúmateľnosti rozhodnutia odvolacieho súdu treba uviesť, že z práva na spravodlivé súdne konanie vyplýva povinnosť odvolacieho súdu zaoberať sa námietkami a dôkaznými námietkami strán, avšak s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie vo veci (pozri I. ÚS 46/2005). Zo spisu pritom vyplýva, že prvostupňový súd v odôvodnení svojho uznesenia uviedol stanoviská procesných strán a ich argumentáciu, rozhodujúce skutočnosti, z ktorých vychádzal, citoval právne predpisy, ktoré aplikoval a z ktorých vyvodil právny záver, ktorým sa odvolací súd z hľadiska jeho vecnej správnosti ani zaoberať nemohol. Teda odôvodnenie uznesenia prvostupňového súdu, stručne a jasne objasňujúce (§ 157 ods. 2 O. s. p.) skutkový aj právny základ rozhodnutia, a tým aj odvolacieho súdu v uvedenom rozsahu, nie je nepreskúmateľné a plne rešpektuje základné právo účastníkov na spravodlivý súdny proces (pozri III. ÚS 115/2003). Preto postupom odvolacieho súdu nedošlo k odňatiu možnosti účastníkom konania konať pred súdom (§ 237 písm. f/ O. s. p.).

Právnym posúdením veci je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny (náležitý) právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Nesprávne právne posúdenie veci je síce relevantný dovolací dôvod, samo osebe ale prípustnosť dovolania nezakladá (nemá základ vo vade konania podľa § 237 O. s. p. a nespôsobuje zmätočnosť rozhodnutia) . Aj za predpokladu, že by tvrdenia oprávneného boli opodstatnené, ním uvádzané skutočnosti by mali za následok nesprávnosť rozhodnutia , nezakladali by ale prípustnosť dovolania podľa § 237 O. s. p. V dôsledku toho by posúdenie, či prvostupňový a odvolací súd (ne) použil správny právny predpis a či ho (ne) správne interpretoval alebo či zo skutkových záverov vyvodil (ne) správne právne závery prichádzalo do úvahy až vtedy, keby dovolanie bolo procesne prípustné. V preskúmvanej veci o taký prípad nešlo. To isté sa týka aj namietanej inej vady konania (§ 241 ods. 2 písm. b/ O. s. p.). Preto ani námietky oprávneného týkajúce sa zmeny právneho názoru súdmi nižších stupňov a nerešpektovania už vysloveného právneho názoru odvolacím súdom prípustnosť dovolania nezakladajú. Napokon k neodôvodnenej zmene právneho názoru súdmi nižších stupňov ani nedošlo. V danej veci síce Okresný súd Humenné poveril súdneho exekútora vykonaním exekúcie (poverením z 22. februára 2010) , ale po námietkach S. spol. s. r. o. (povinného 2/) súd prvého stupňa uznesením z 26. marca 2010 (čl. 20) vyhlásil exekúciu proti nemu za neprípustnú a exekučné konanie zastavil , ktoré odvolací súd uznesením z 2. júla 2010 (čl. 75) zrušil a vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie , v ktorom mu uložil posúdiť postavenie povinných v danom exekučnom konaní z hľadiska zmluvy o postúpení pohľadávok medzi nimi uzavretej.

Vzhľadom na uvedené možno zhrnúť, že v danom prípade prípustnosť dovolania nemožno vyvodiť z ustanovenia § 239 O. s. p. , ani z ustanovenia § 237 O. s. p. Preto Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie oprávneného v súlade s § 243d ods. 5 O. s. p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O. s. p. ako také, ktoré smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je prípustné, odmietol. Pritom riadiac sa právnou úpravou dovolacieho konania nezaoberal sa napadnutým uznesením z hľadiska jeho vecnej správnosti.

O trovách dovolacieho konania rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 243d ods. 5 O. s. p. v spojení s § 224 ods. 1 O. s. p. a § 142 ods. 1 O. s. p. V dovolacom konaní úspešnému povinnému 2/ , ktorý si náhradu trov tohto konania uplatnil (povinnému 1/ trovy dovolacieho konania nevznikli) , priznal trovy tohto konania pozostávajúce z trov právneho zastúpenia za jeden úkon právnej pomoci (vyjadrenie k dovolaniu z 28. 9. 2011) , t. j. 267, 95 € - úkon právnej služby, 7, 41 € - režijný paušál a 55, 07 - 20 % DPH , spolu vo výške 330, 43 € (§ 10 ods. 1, § 14 ods. 1,3 písm. b/ , § 16 ods. 3 , § 18 ods. 3 vyhlášky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení zmien a doplnkov).

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3:0.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 25. apríla 2012

JUDr. Daniela Š v e c o v á, v.r.

predsedníčka senátu

Za správnosť :

Hrčková Marta